

Budapest, 1913. október 8. – Budapest, 1978. április 8.

Apja a Liebner-birtok intézője. Édesanyja ügyvéd férje, Rónay György nevére vette a gyermeket. Elemi iskolai tanulmányait részben magánúton Kakucson végezte, majd tízéves korában beírátták a kalocsai jezsuita érseki főgimnáziumba. A második osztályt már a francia tannyelvű gödöllői premontrei gimnáziumban kezdte. A középiskola döntő hatást gyakorolt egész életére, később írói pályájára. 1931-ben érettségizett, majd beiratkozott a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karára, magyar nyelv- és irodalom-francia szakra. Másodéves korától tanításból és ösztöndíjból, később írásai honoráriumából tartotta fenn magát. 1931-ben kiadott első verseskötete után, egyetemi éve alatt jelentek meg első irodalomtörténeti dolgozatai, kezdetben vidéki, 1935-től fővárosi folyóiratokban. 1937-ben lektori állást vállalt a Révai Könyvkiadó és Nyomda vállalatnál. Résztvevője az 1930-as évek közepe táján kibontakozott katolikus megújulásnak. A korszak minden jelentősebb folyóiratában publikált, kivéve a Választ; nem zárkózott el a népi irodalom értékeitől, de kritikai fenntartásokkal élt a nézetrendszerrel szemben. 1942–1943-ban saját alapítású folyóirata, az Ezüstkör kiadásán fáradozott. 1937-ben jelent meg első regénye, a Keresztút, 1939-ben pedig a modern francia lírát bemutató két fordításkötetet adott ki. 1942-ben megkapta a Baumgarten-díjat. A főváros ostromát Budán élte át.

Az 1945-öt követő néhány év a közéleti aktivitás jegyében telt, gyakran vállalt vidéki előadásokat. Írásait többnyire az Új Ember és a Magyarok című folyóirat közölte, bekapcsolódott az 1946 decemberében újrainduló Vigília szerkesztésébe, majd 1950-től a folyóirat szerkesztőbizottsági tagja. Csatlakozott a Barankovics István vezette Demokrata Néppárthoz, a DNP Világnézeti Akadémiája előadója, rendszeresen publikált a párt Hazánk című lapjában. Elvállalta a képviselő-jelöltséget, és 1947. augusztus 31-én a DNP Borsod megyei listájáról bejutott az Országgyűlésbe. 1949-ben a szegedi egyetemen bölcsészdoktori oklevelet szerzett francia irodalomból és magyar történelemből. 1949. áprilisában, a törvényhozás felosztása után teljesen visszavonult a politikától, 1955-ig mégis az irodalmi élet periferiájára szorították. A Révai Testvérek Irodalmi Intézetében betöltött állása már 1947-ben megszűnt. A megalakuló Magyar Írók Szövetségébe nem vették fel, kizárólag a Vigiliában és az Új Emberben publikálhatott. 1950-től helyettes tanárként francia nyelvet és irodalmat tanított a Budapesti Piarista Gimnáziumban. A kirekesztettség éveiben versfordításai sem jelenhettek meg, meséket dolgozott át magyar nyelvre a Móra Kiadó felkérésére. 1956. szeptemberben felvették az írószövetségbe, és ugyancsak 1956-ban jelent meg kilenc év után az első kötete, A francia reneszánsz költészete című tanulmány- és műfordítás-gyűjtemény. 1957-től Sík Sándor mellett szerkesztőként ő jegyezte a Vigiliát. Az olvasó naplója című rovatában igyekezett megőrizni a független kritikai esszé szellemiségét. Bár fokozatosan visszatért az irodalmi közéletbe, 1960. februárban – mint Sík Sándor „rossz szellemét” – egyházi segédlettel lemondatták a lap szerkesztéséről. 1963-tól ismét módjában állt külföldi utazásokat tenni. 1967-ben József Attila-díjat kapott. 1969-ben a Vigília élére került. A folyóirat szerkesztésében

arra törekedett, hogy megvalósítsa a II. vatikáni zsinat újjító szellemiségét, és a hamisításokkal szemben valós képet fessen a 20. századi katolicizmusról. A Vatikán iniciatíváját követve párbeszédre törekedett a keresztények és a marxisták között. Mintegy ötven könyve látott napvilágot. Halála után a Gondolat Kiadó sorozatot indított alkotásaiból. Az 1990-es években indult újabb életműsorozata a Szent István Társulat gondozásában.